

clipa în care am vrut să o strig pe mama

Teodor Dume

mama n-a murit
am văzut-o în vis
frământa aluatul pentru
praznicul bunicului plecat
cu o zi înainte de Crăciun
m-a privit cum privești lumina
din felinarul abia aprins apoi
a îngenuncheat pe întunericul
rămas în casă și a plâns
am impresia că-l ruga pe Dumnezeu
să mă țină de mână așa cum o făcea
când eram mic

de jur împrejur liniște
și o mlaștină invizibilă
din care
încercam să ies
transpirația ieșită prin piele
îmi năucea privirea
gol și singur în fața
amintirii cu moartea
mi-am împreunat mâinile
și plin de iubire
am modelat un Dumnezeu
pe care să-l întreb despre mama

mi-am amintit atunci ziua în care
tata și-a îmbrăcat costumul negru
m-a luat de mână și
m-a dus la biserică
pe drum se confesa
ca unui om mare

în dimineața aceea am plâns

gândul meu s-a întâlnit cu Dumnezeu
și atunci i-am cerut voie
să vorbesc cu mama
îmi era frică să o strig
în tăcerea dintre noi
s-a cuibărit o durere
mi-am lipit obrazul de pieptul lui tata
și am plâns

POEZII ONLINE

ploua și era frig...